

Пролетарі всіх країн, єдніться!

МОЛОДІ КОМУНАР

ОРГАН КИРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 26 (299).

Неділя, 28 серпня 1960 р.

Ціна 20 коп.

Ось вони, сьогоднішні іменинники, представники славного шахтарського племені. Погляньте на цих молодих гірників з шахти 2—3 Олександрійського вугільно-гірничорудного комбінату: які життєрадісні посмішки, яка впевнена хода! Сьогодні молоді гірники вийшли з забобою, як завжди, значно перевиконавши змінні норми.

На знімку: (зліва направо) шахтарі І. Шовковський, Г. Степаненко, В. Ращенко, Я. Черниш, М. Дрожжин, П. Кудря.

Фото В. Ковпака.

ТОВІ, РІДНА ВІТЧИЗНО!

цілістичне змагання за зразкові екскаватори. Це означає, що ми намагаємось працювати так, щоб жодної хвилини не простоявали машини, щоб відвантажувати тільки високоякісне вугілля, без домішок породи. В цьому змаганні є ще одна хороша члмова: той, хто працює на зразковому екскаваторі, підвищує свій загальноосвітній і культурний рівень, бореться за культуру свого робочого місця. Та не лише на роботі, але й у години дозвілля, в побуті ми не забуваємо про свій девіз — боротися за культуру. Всі члени нашої зміни стали народними дружинниками.

Ще в минулому році вирішили ми, що кожен повинен оволодіти суміжною професією. А зараз таких професій набули вже всі екскаваторники і помічники машиністів. Я особисто, машиністом екскаватора, оволодів спеціальністю електрозварника. Це дає велику зручність в роботі. Не доводиться з-за дрібної несправності викликати електрозварника, гаяти час в ти час в чеканні на нього.

В наш час неможливо працювати без достатніх знань, без освіти. Як і більшість комсомольців нашого вуглерозрізу, поставив я собі за мету: здобути середню освіту. В цьому році навчатимусь у восьмому класі вечірньої школи робітничої молоді.

Знання — це нові успіхи в праці, а ми їх будемо множити з дня у день. Минулого місяця плановий виробіток на мій екскаватор становив 20 тисяч кубометрів гірської породи, але я зміг перекрыти його, давши 23,5 тисячі кубометрів. У серпні ж я, як і всі мої товариші, дав слово виконати місячний план до Дня шахтаря. На сьогодні зобов'язання виконане. Є й понадплановий виробіток — півтори тисячі кубометрів вищяної гірської породи. Певен, що це не межа, що будуть нові, вищі показники, відчутніші успіхи.

В. ЗОЗУЛЯ,
машиніст екскаватора
Байдаківського вугле-
розрізу.

У КРАЇНІ нашої величчють працю кожно-го: металурга, залізничника, будівельника, шахтаря. Людей різних професій не обходить своєю увагою Батьківщина. І в день свого свята, приймаючи шану народну і теплі вітання, ми підкоряємось наказу власного серця, яке велить: доведи, що ти гідний цього піднеси й ти людям свої дарунки трудові. Ця добра традиція — рапортувати в день свого свята про успіхи в праці, — живе в дружній сім'ї шахтарів. Не забули про неї і вугільники Олександрії.

Гірники Байдаківського вуглерозрізу трудовими перемогами зустріли День шахтаря. Хочеться відмітити сьогодні успіхи своїх друзів, молодих гірників Володимира Бугрія, Миколи Романова, Миколи Кудіди. Вони, наймолодші серед машиністів-екскаваторників, завоювали напередодні свята звання ударника комуністичної праці. За те, щоб носити це почесне звання, борються і всі в нашій зміні, яку очолює гірничий майстер А. Комелев. У нас розгорнулось со-

працюючи, машиністом екскаватора, оволодів спеціальністю електрозварника. Це дає велику зручність в роботі. Не доводиться з-за дрібної несправності викликати електрозварника, гаяти час в

ЗМІНА наближалась до кінця. Ще кілька хвилин — і можна буде піднятися на-гора, скинути обважнілу спецілку, з насолодою підставити спину під приємний водяний струмок у душовій. Зміна закінчувалась, але не видно було ще кінця роботам по кріпленню лав на одній з ділянок шахти 2—3.

— Відпочивати будемо, значить? — ніби між іншим, ні до кого не звертаючись, промовив слюсар-монтажник Віктор Соловійов.

А через мить, жваво жестикулюючи, доводив: — Не годиться, друзі. Обіцяли, що через три дні запрацюють транспортери, а не справившись. Пропонує залишитись на другу зміну і працювати, поки не скінчимо.

В. Соловійов — не бригадир, і по віку він один з наймолодших в бригаді,

але з ним погодилися всі — від бригадира, досвідченого шахтаря Івана Омеляновича Ключка, до молодого русучубого Льона Яценка, недавнього учня.

Причина такої поваги до шахтаря крилась у тому, що Віктор — вихованець цієї шахти, немов би син її — люблячий і любий.

ДЕСЯТЬ років — невеликий час в людському житті, а особливо коли тобі від роду третій десяток. У Віктора ці роки, роки його трудового життя, пов'язані з шахтою. Тому й знає тут кожен цього смаглявого юнака.

Не випадок штовхнув Віктора на шахтарську стежку — давня, хлоп'яча мрія вивела його на неї.

Юність свою зустрів він у формі учня ремісничого

учнища. Вже тоді прокинулось у хлопця почуття робітничої гордості: не лише блискучі гузники й форма пражка на поясі були предметом його гордості, але й ровесників, але й свідомість того, що скоро візьмуться його молоді руки за дуже важливу і потрібну роботу.

Легкою позолотою вже вкрив вересень 1950 року олександрійські сади, коли Віктор вперше йшов на зміну з бригадою слюсарів-монтажників. До впадоби прийшла юнакові професія: адже це вони тримають в своїх руках всю механізацію шахти, приходять слідом за забійниками у нові штреки. І там, де пролядуть вони, стрімко запрацюють конвейери, транспортуючи вугілля.

— Працьовитий хлопчик — значить наш, шахтарський, — висловив думку бригади старий шахтар Іван Григорович Колісник.

Полюбили хлопця в бригаді і за веселу вдачу. За його жартами і в інших робота йшла веселіше.

ВОСЕНИ 1951 року всією бригадою проводжали свого «солов'яка» в Радянську Армію.

— Дивись же, в свою бригаду після служби повертається.

Звичайно, повернувся. З особливою радістю надягнув шахтарську каску, спустився у шахту. Навіть нічим невизначні трудові будні здавалися святом. Тепер комсомолець В. Соловійов нерідко і після зміни затримувався на шахті. У члена комітету, заступ-

ника секретаря комсомольської організації завжди знаходиться безліч справ. До того ж, Віктору часто доводиться чергувати, як дружиннику.

Та яким би напруженим не був день, але надвечір Віктор обов'язково прямував до школи робітничої молоді, несучи підручники в дужій, мозолистій руці. І кожен крок по цьому знайомому шляху наближав хлопця до заповітної мети — стати гірничим інженером.

У наполегливих, сильних мрії неодмінно збуваються, їм широкі усміхається щастя. Прийшло воно і до молодого гірника. Незабутніми подіями ознаменувався для Віктора минулий рік — одержав атестат про закінчення середньої школи, його призначили кандидатом в члени КПРС. А в цьому році нова радість: він став студентом Дніпропетровського гірничого інституту.

І все ж легкий, світлий сум в ці дні іноді знаходить на Віктора. Жаль розлучатися з бригадою. І здається: навіть полум'яні жоржини та яскраві айстри на клумбах біля шахти зажурено кивають головами на прощання.

Але розлука ця не навзажди. Віктор повернеться на рідну шахту інженером. Він знову працюватиме у гурті тих, що «світло й тепло приносять людям».

Т. БОДНАР.

Ти ідеш вперед, ОЛЕКСАНДРІЄ

Тихий вітер рідним містом віє
І колише скрізь рясні сади...
Ти ідеш вперед, Олександріє,
Кроком переможної ходи.

Ще недавно бачив я руїни,
Та в проміннях світлої зорі
Підняли тебе на Україні
Дружні, працьовиті шахтарі.

А в степу, де спилена дорога
Обняла колись місця пусті,
Селище шахтарське Перемога
Потонуло в зелені густій.

Вірю я в могутню силу часу,
Вірю в день, коли у цих краях
Світлими вогнями Дніпробасу
Засія Морозівка моя...

Тихий вітер рідним містом віє
І колише скрізь рясні сади...
Ти ідеш вперед, Олександріє,
Кроком переможної ходи.

Олександр ЧЕРНЕЦЬКИЙ.

— 0 —

Радість Віктора Соловійова

В труді і дозвіллі дерзай, комсомол!

«ЗРОБЛЕНЕ —
ЛИШЕ ПОЧАТОК»

САМЕ під таким девізом йшло обговорення першого питання. І доповідач, і виступаючі в дебатах основну увагу зосереджували на завданнях, які повинні розв'язувати комсомольські організації області в найближчий час, вказували на невикористані резерви.

Гідний вклад у справу технічного прогресу внесли кіровоградські комсомольці. Молоді виробничники заводу «Червона зірка» взяли шефство над впровадженням прогресивних методів зварювання. Вони створили контрольні пости, взяли участь в освоєнні і впровадженні у виробництво дев'яти газозварювальних апаратів, навчили новим методам зварювання 35 молодих робітників. Починаючи заводських комсомольців знайшло повсюдне схвалення на промислових підприємствах міста.

На 12 процентів підвищилась продуктивність праці за 6 місяців цього року на агрегатному заводі. Вже зараз тут понад три чверті верстатів основного виробництва встановлено на поточних лініях, з них майже половина з автоматичним і напівавтоматичним управлінням. Успішно здійснюється модернізація застарілого і впровадження нового устаткування. І в цьому є великий вклад комсомольської організації.

В авангарді руху за комплексну механізацію і автоматизацію виробничих процесів йдуть молоді робітники міської електростанції олійжиркомбінату, панчішної і швейної фабрики. 940 тисяч карбованців економії від впровадження раціоналізаторських пропозицій — такий вклад у фонд семіріччя молодих творців нового з початку п'ятидесятих років. Значна частина внесених пропозицій сприяє механізації ручної праці.

Відрадіні підсумки проведеної роботи. Та лозунг наш комсомольський такий: «Не заспокоюйся на досягнутому, взяв рубіж — бери наступний». Ним і керуються залізничники Знам'янського паровозного депо. Тут активно працюють раціоналізатори. Та на сьогодні цього мало, і тому в цей час депо тепер шириться рух за те, щоб кожний комсомолец був раціоналізатором. Про це розповів на пленумі секретар комсомольської організації депо В. Богуславський.

ПРИКЛАД знам'янських залізничників повинні наслідувати всі комсомольські організації промислових підприємств області. В першу чергу це стосується заводу «Червона зірка». Адже з 1800 комсомольців тут лише 46 є раціоналізаторами.

Не всі комсомольські організації заводів і фабрик включились у боротьбу за економію і ощадливість, за дальшого розгортання руху молодих раціоналізаторів. Комітети комсомолу, секретарі первинних комсомольських організацій заводів «Сільгоспдеталь», «Червоноий Жовтень», будуправління №№ 1, 422 та будівельно-монтажного управління № 10 не приділяють належної уваги цьому питанню. Вони слабо спрямовують творчу думку вантажників на розв'язання завдань дальшої механізації і автоматизації виробничих процесів, не подають їм достатньої допомоги, поверхово контролюють хід вико-

26 серпня відбувся черговий пленум обкому комсомольських організацій м. Кіровограда у та Пленуму ЦК КП України з питань розвитку виробничого найновіших досягнень науки і техніки» (доповідач — секретар обкому ЛКСМУ О. ТКАЧЕНКО); «Про завдання ді» (доповідач — секретар обкому ЛКСМУ В. КОТЛЯР). В роботі пленуму взяли участь другий КО, перший секретар Кіровоградського міськомкому обкому партії: партійних організації — А. Д. НОВ, керівники обласних організацій, працівники організацій.

3 промовами на пленумі обкому ЛКСМУ

дання зобов'язань в галузі раціоналізації, мало залучило до технічної творчості молодих спеціалістів.

ДОСІ не викині випадки бюрократизму і тяганини при розгляді і впровадженні окремих пропозицій. На заводі «Червона зірка», вільчовій фабриці, на підприємствах системи місцевої промисловості допускаються грубі порушення строків розгляду пропозицій, не завжди надається конкретна допомога творцям нового.

КОМСОМОЛЬСЬКЕ —
ЗНАЧИТЬ ВІДМІННЕ

ЗАГІН так і називається: «Зроблю відмінно». Його мета — боротьба з браком, збереження та суворе додержання технології виробництва, за честь фабричної марки. Створено такий загін на панчішній фабриці.

— Ця нова форма залучення інженерно-технічних працівників і молодих робітників до активної участі у русі за підвищення якості добре зарекомендувала себе. — сказала у своєму виступі секретар комітету комсомолу фабрики О. Гуцалюк.

Молоді будівельники Кіровоградського м'ясокомбінату підхопили почин ленінградців — споруджувати об'єкти під девізом: «Зі красиву будову».

ТА, на превеликий жаль, нові форми боротьби за високу якість не підхопили поки що всіма комсомольськими організаціями промислових підприємств, транспорту і будівельних організацій. Продукцію низької якості випускає завод «Червона зірка». Сівалки все ще мають ряд конструктивних і технологічних недоробок. Надходять часті скарги на виробні Кіровоградської швейної фабрики. Не задовольняє запитів населення і продукція кіровоградських меблевиків. Все це низька якість будівельно-монтажних робіт, що їх виконують будуправління № 1, облбудтресту, будуправління № 28 та будівельно-монтажне управління № 10. Однак комітети комсомолу згаданих підприємств не реагують на ці факти, не ставлять їх в центрі уваги первинних організацій.

ЗНАННЯ — КОЖНОМУ

НАВЧАННЯ — ось невичерпне джерело підвищення продуктивності праці, вдосконалення майстерності. Саме тому на пленумі і зайшла велика серйозна розмова про навчання молоді, про оволодіння знаннями.

Заклик VI Пленуму ЦК ВЛКСМ включитись у всесоюзний похід за підвищення загальноосвітнього і культурно-технічного рівня робітничої і сільської молоді знайшов широку підтримку серед комсомольців області. Більшість організацій розробила плани підвищення загальноосвітнього і культурно-технічного рівня молоді. Вони розраховані на те, щоб на протязі двох-трьох років молоді робітники мали середню освіту. По-діловому займаються ці-

ми питаннями комсомольські організації заводів «Червона зірка», агрегатного, взуттєвої, панчішної і швейної фабрик, хлібокомбінату та інших.

ІНІЦІАТИВИ комітету комсомолу швейної фабрики тут організовано гуртки і школи передового досвіду, в яких підвищують свою кваліфікацію близько трьохсот чоловік. На панчішній фабриці створено школи комуністичної праці, курси по підвищенню кваліфікації і оволодіння суміжними професіями. У комсомольців фабрики є свій девіз: «Умієш сам — навчи іншого».

Позитивний досвід організації технічного навчання молоді нагромадили червонозорівці. На підприємстві створено клуб «Ще для вас, романтики», основна мета якого — пропаганда технічних знань і сучасних наукових досягнень. Тут же створено інститут передових методів праці. Та все це лише перші кроки. Як вказувалося на пленумі обкому ЛКСМУ, завданням зараз полегше в тому, щоб кожній молоді людині, кожен юнак і дівчина вчилися, щоб вони здобували нові і збагачували набуті знання.

«МИ ЛЮБИМО СПІВАТИ
І ВЕСЕЛИТИСЬ»

ЦІ слова на ділі доводять молоді села Іосипівки, Ульянівського району. Підійдіть увечері до сільського клубу і самі переконаєтесь. Діють у швидкому виборі танцюристи, співаки хором розучують нову пісню, не марнують даремно часу і музику. Іде репетиція. Зате у неділю в клубі стає тісненько. І кожний не пошкодує, що прийшов. Тут влаштовуються й вечори трудової слави, вшанування працівників сімей і змістовні концерти.

Весело вечорами і в Соломівському клубі, Гайворонського району. Фурманівському. Ново-Українського району та в багатьох інших. Але чи в кожному культурно-освітньому закладі так хороше? На жаль, ні.

ВІЗЬМЕМО для прикладу Карпівський клуб, Кіровоградського району. Тут є радіола, музичні інструменти. Але молоді колгоспники приходять, поговорять і йдуть до домівках. Скупно. А завідуючий клубом Олександр Кривошея безпорадно розводить руками: гуртки не працюють, вся робота зводиться до танців. У Диківському сільському клубі, Знам'янського району, три вечори на тиждень демонструються фільми, в інші дні приміщення на замку. Завідувач Т. Кравцова запевняє: «З нашою молоддю нічого не можна організувати...».

Як безпорадність! Адже клуб не стає улюбленим місцем відпочинку молоді тільки там, де комітети комсомолу не цікавляться організацією дозвілля юнаків і дівчат, а культурно-освітні працівники пройняті холодною байдужістю.

Багато ще недоліків у демонструванні кінофільмів на селі, і про це не випадково

ЛКСМУ. Пленум розглянув питання: «Про участь виконанні рішень лінійного Пленуму ЦК КПРС промисловості, транспорту і впровадження у виробництво — секретар Кіровоградського міськомкому області по організації дозвілля молоді О. МАЛЬОВАННИЙ».

секретар обкому КП України Л. Г. КРАВЧЕН-партії І. П. ВАЛЯВСЬКИЙ, завідувачі відділами КАЧАН, пропаганди і агітації — О. К. ПІСКУ-культурно-освітніх закладів та фізкультурних

виступили тт. КРАВЧЕНКО і ПІСКУНОВ.

серйозну розмову повели учасники пленуму.

Комсомольські організації повинні взяти шефство над кінообслуговуванням. При кожному кінотеатрі треба створювати виставки робіт місцевих художників, народних умільців. Назріла необхідність відкривати дитячі кімнати, де б молоді сімейні люди могли залишити своїх дітей на час сеансу. Слід поліпшити і рекламування фільмів.

УЧАСНИКИ пленуму схвалили ініціативу працівників культури Кіровоградського району, де в кількох селах створено дитячі кінотеатри, у яких весь обслуговуючий персонал — хлопчики і дівчатка.

Наша молоді захоплюється класичними творами мистецтва. Але частина юнаків і дівчат глибоко не розуміє їх. На допомогу повинні прийти університети культури, музейні кімнати, картинні галереї. Заслужує всілякої підтримки рішення, прийняте обласною радою товариства художників: організувати в колгоспах виставки молодих живописців, картинні галереї. Проте навіть у Кіровограді такої виставки поки що немає.

ПІДВИЩЕННЯ загальної культури молоді неможливо без книги. «Кожному комсомольцю — особисту бібліотеку», — такий лозунг був висунутий на пленумі. Значно поліпшити справу розповсюдження літератури — це знову така справа рук комсомольських.

Комітети комсомолу, — сказав секретар Кіровоградського міськомкому ЛКСМУ В. Сокуренко, — повинні підняти це й таке питання: шефство професійних працівників культури, кращих колективів художньої самодіяльності над сільськими клубами. Хорошу ініціативу проявили, наприклад, 26 молодих творчих працівників обласного музично-драматичного театру імені Кропивницького.

КУРС — НА ЯКІСТЬ

Дзвінкий сміх рознісся по цеху: то гурт дівчат розглядає черговий номер сатиричної стінки «Іголка».

— Ві тільки погляньте, як розмалювали нашу Макарову, — промовила котрась.

— А Саприкіна... Прямо, як жива, — всі знову розсміялися.

Невесело було в ту хвилину лише «героїням дня», яких газета розкритикувала за погане утримання робочих місць.

Прикладів таких виступів стінки можна навести багато. Жоден недолік не проходить повз увагу комсомольського бюро багатосекційного цеху кіровоградської швейної фабрики. Слідуючи за роботою швей, члени бюро та секретар Лариса Кучман вчасно помічають будь-які неполадки і роблять все для того, щоб їх ліквідувати. І хоч нелегка це справа — комсомольська

го. Вони вирішили подати методичну допомогу самодіяльним колективам шкіл, учбових закладів і підприємств.

ДЛЯ РОЗУМУ І СЕРЦЯ

VIII ПЛЕНУМ ЦК ВЛКСМ підкреслює, що культурно-масовою роботою не можна зводити до розважальних заходів. Ось чому особливо широко слід розповсюджувати колективні форми дозвілля, які допомагають вихованню моральних рис людини комуністичного суспільства.

За час, що минув після XIII з'їзду ВЛКСМ, комсомольські організації нагромадили певний досвід політичного виховання молоді. Широкого застосування набули такі цінні форми роботи, як вечори трудової слави, вечори молодого механізатора, тваринника, учнів журналі. Великою популярністю серед молоді користуються комсомольсько-молодіжні лекторії, диспути. Ці масові заходи, як відмічалось на пленумі, змістовно проходять у Гайворонському, Новопрязькому, Олександрійському та Бобриньському районах.

Але стан виховної роботи ще не відповідає вимогам сьогодення. Комсомольські організації досі не навчилися головному — в ідейно-виховній роботі доходити до кожної людини. Необхідно поставити справу так, щоб кожен юнак чи дівчина постійно оволодівали вченням марксизму-ленінізму, глибоко розбирались в міжнародних питаннях, вивчали економіку господарства.

ЗА останні роки мережа шкіл робітничої і сільської молоді в області зросла в чотири рази і охоплює близько 17 тисяч чоловік. Понад 100 робітників агрегатного заводу вчаться у селі Мартоноші, Ново-Миргородського району, три роки тому вчилися лише 28 молодих колгоспників, а минулий навчальний рік у вечірній школі успішно за-

вершило понад 130 юнаків і дівчат. Вісім доярок, що борються за звання Ферма комуністичної праці, вчаться без відриву від основної роботи.

ЩОБ І ТІЛО І ДУША І
МОЛОДІ БУЛИ

ПРАПОРІ Батьківщини над стадіонами світу — такий тематичний вечір було проведено у Бобриньському Будинку культури. І він сподобався багатьом юнакам і дівчатам. Не можна переоцінити значення масових спортивних заходів, вечорів, змагань для залучення молоді у різноманітні секції. Адже однією з кращих форм відпочинку є спорт. Він робить юних бадьорими, життєрадісними, зміцнює здоров'я. Але комсомольські організації ще слабо займаються цими питаннями. Не можна далі миритися з тим, що в області далеко не кожний комсомолец займається спортом, значна частина членів ВЛКСМ не здала комплексу ГТО. Незадовільно йде спорудження стадіонів і навіть найпростіших спортивних майданчиків у селах. Такі факти навіть голова обласної ради Союзу спортивних товариств і організацій В. Жученко.

Пленум обкому комсомолу звернув увагу на незадовільну підготовку громадських інструкторів по спорту, на низький розвиток туризму в області та на ряд інших нерозв'язаних завдань.

Учасники пленуму висловили ряд слушних критичних зауважень на адресу бюро і працівників апарату обкому ЛКСМУ. Обком комсомолу ще не став бойовим штабом в організації дозвілля молоді, випускає з поля зору атеїстичну пропаганду серед юнаків і дівчат, слабо займається поширенням нових форм культурно-масової роботи. На це вказували тт. Гончар, Лукашевський, Жмак та інші.

По обговорених питаннях прийняті відповідні постанови.

Пленум розглянув організаційне питання. Пленум ухвалив від обов'язків другого секретаря обкому ЛКСМУ тов. Марченка П. Д. і затвердив його редактором обласної газети «Молодий комунар». Другим секретарем обкому комсомолу обрано тов. Ткаченка О. С.

випадки браку, про це зразу ж записують до спеціального журналу, а винуватці ліквідувають недоліки. Тепер в цеху число бракоробів значно скоротилося.

Та й передовиків стало більше. Серед них особливою майстерністю відзначаються Майя Рева, Валя Линчевська, Ніна Лимаренко. Зі знаннями справи працюють і Світлана Білінкова та Тамара Барбаренко. Недарма ж товариші нещодавно прийняли їх до лав комсомолу.

Комсомольці фабрики розуміють, що якість нашої продукції ще не завжди задовольняє зрослі запити населення. Але взятій нами курс на якість правильний, і колектив високо триматиме честь фабричної марки.

Ж. ТКАЧЕНКО,
секретар комсомольської організації фабрики.

ЧОТИРИ роки шефствує колектив Кіровоградського заводу «Динамік» над середньою школою № 12, але до недавнього часу наше шефство обме-

З ДОСВІДУ ПОЛІТЕХНІЧНОГО

НАВЧАННЯ

ють 62 різні операції, починаючи від обробки деталей і кінчаючи упаковкою та

ників 1958—59 навчального року. 20 лишилось працювати на заводі, 15 юна-

Завод-школі, школа-заводу

жувалося лише взаємним відвідуванням та обміном концертів художньої самодіяльності.

З виходом нового Закону про зміцнення зв'язку школи з життям шефство набрало конкретних форм: старшокласники 12-ї школи стали проходити у нас виробничу практику.

Справа виробничого навчання учнів і підготовка їх до трудової діяльності спочатку були для нас зовсім новими. Потрібно було знайти організаційні форми, підібрати з числа інженерів підприємства таких, які б мали не тільки виробничий досвід, а й такт педагога.

Вивчивши досвід роботи інших шкіл, різні форми виробничого навчання, ми вирішили створити учнівський комплексний цех. Всі адміністративно-технічні посади в ньому, починаючи від начальника цеху і кінчаючи контролером ВТК, займають учні.

День виробничої практики викликав зміну не тільки в шкільному розкладі, але і в розпорядку роботи заводу. За рахунок переведення частини робітників на другу й третю зміни ми у першу зміну вивільнили необхідне обладнання й передали його в розпорядження учнів.

Учнівський цех має конкретні завдання на навчальний рік, квартал, місяць, зміну, які даються плановим відділом заводу, виходячи з кількості робочої сили та норм виробітку. Вони були встановлені разом з дирекцією школи, затверджені педагогічною радою і складають 50—70 процентів норми дорослого робітника. Досвід показав, що це посилено для учнів. Як правило, більшість школярів перевиконує змінні завдання.

Виготовляючи електропатрони і динаміки «Дніпро-2», учні дістають спеціальність токаря або радіомонтажника. В процесі роботи вони знаходять практичне застосування своїм знанням, одержаним на уроках фізики, хімії, математики і креслення. Тільки при виготовленні електропатронів учні викону-

оформленням технічної документації.

Працівники учнівського цеху ось уже кілька місяців одержують робітничу зарплату. Нормування і нарахування її провадиться також учнями, звичайно, під контролем старших.

Учнівський виробничий цех — не просто одна з форм практики. На підприємстві учні привчаються до свідомої трудової дисципліни, культури праці, створюють матеріальні цінності.

Лише за 1959—60 навчальний рік учнівський цех виробив продукції більш як на 30 тисяч карбованців. Та зв'язок учнівської молоді з заводом цим не обмежується. Майже всі наші вихованці, кінчаючи школу, переходять на підприємство. Отже, розв'язується питання трудовлаштування випускників. Так, з 22 випуск-

ків і дівчат прийшли до нас з цюгорічного випуску.

Вже в перші дні свого самостійного трудового життя випускники класу виробничого навчання показали себе хорошими, кваліфікованими виробничиками. На 125—130 процентів виконує норми виробітку Микола Кондратьєв. Не відстають від нього Олександр Третяков, Лариса Касьян, Олена Полякова та інші. У жовтні 1959 року прийшла із школи на завод Люба Ліпшєва. Зараз вона бригадир колективу комуністичної праці.

З усього видно, що завод став складовою частиною школи, а школа, в свою чергу, — частиною заводу, його базою по підготовці кадрів.

Л. С. ШАМОВСЬКИЙ,
директор Кіровоградського заводу «Динамік».

Леонід Пісний прийшов на Кіровоградський завод «Більшовик» після закінчення сьомого класу шість років тому. Зараз він один з довідчених слюсарів. Свої змінені завдання він виконує на 115—120 процентів.

На знімку: Леонід Пісний.
Фото В. КОВПАКА.

турбувалися про спорудження стадіону.

Командирські заняття вчителів фізичного виховання (керівник Р. Павленко) проходять неорганізовано. Тож і не дивно, що юні спортсмени Рівнянського району займають 18 місце в області.

Не зовсім відрядні справи і у школах міста Кіровограда. Млявими темами готуються до зустрічі нового навчального року викладачі фізкультури шкіл №№ 3, 27, 18 та 10.

Кілька років тому фізкультурний колектив машинобудівного технікуму був одним з кращих в області. А зараз тут забуто навіть про майданчик, про спортивний зал. Дирекція технікуму розпорядилася розмістити в ньому постійнодіючу технічну виставку.

А час не жде. Через кілька днів продзвонить перший дзвінок. Тож за діло, спортивні керівники!

Завжди на лінії

— Ось, полюбуйтеся! — Віра Іванівна викладала перед батьком Віктора різні дротики, лампочки, гвинтики, маленькі «жучки» — конденсатори. — Ось який мотлох приносить у школу.

— Хіба ж це мотлох? — мало не плачучи говорив смуглявий хлопчик з голубими оченятами, наповненими слізьми, мов волошки россою. — Оце провід..., це опір, а ось реле...

— Дивись, сику, щоб я часом не поставив тобі реле, — перебив Петро Йосипович.

Віктор заплакав. Він не боявся батька. Той ніколи не бив дітей. Просто стало якось прикро, що його не розуміють.

— Не треба плакати, Вікторе, — заспокоювала вчителька. — Забрай свої речі і більше до школи не носи.

Віктор тремтячими руками склав майно в батьківську полубову сумку. А через декілька днів прийшов до школи вже не окремі речі, а справжнісінький зроблений власноручно детекторний радіоприймач.

Він неспішно показав його вчительці, товаришам. — Батько зробив, а він хвастає. — недовірко пояснив Петрик.

— Б-а-а-т-ь-к-о... Як тобі батько все робить, то думаєш, що й мені. Сам змайстрував, — сердито відповів Віктор.

А Віра Іванівна стояла серед них і усміхалась.

З того часу пролетіло більше десяти років. Маленький хлопчик з блакитними очима, піонерським галстукком на грудях став комсомольцем. Його ви мо-

жете зустріти на панківському радіовузлі.

— Вікторе Петровичу, — дзвонять з сусідніх сіл Канежа, Мартоноші, Зашити. — Погано чути. Лінія пошкоджена.

Хай буде зима, осінь, хай зніметься заметіль, але дощ, палить сонце, Віктор, озброївшись кігтями і дротом, іде по лінії кілометр, два, п'ять, десять, туди, куди його кличуть.

Якось два роки тому взимку з сусіднього села повідомили про пошкодження лінії.

Начальник радіовузла Іван Андрійович Каптенар скликав монтерів.

— Хлопці, — звернувся він до них. — На третьому кілометрі від села вітер обірвав проводи. До ранку потрібно усунути пошкодження.

Всі мовчали. Нікому не хотілось у таку хуртовину простувати у степ, лазити по обледілих стовпах.

— Я піду, — сказав комсомолец Віктор Осипов.

І пішов. Сніг заліплював очі, утворивши на віях льодову корку. Мерзляки ноги, дерев'яні руки. Іти ставало все важче і важче. Моток дроту давнив плечі. А він ішов, зупиняючись біля кожного стовпа.

— Нарешті! — вигукнув Віктор, побачивши обірвані кілці.

Настала небезпечна і відповідальна хвилинка. Потрібно було лізти на стовп.

Не роздумуючи поліз, тягнучи за собою холодну металеву нитку. Вітер вихопив рукавиці. Тепер до рук прикипав дріт. Нарешті лінію відремонтовано. Знов у хатах колгоспників пролу-

нав знайомий голос рідної Москви.

Та Віктор Осипов після цього тяжко захворів. Хвороба була страшна. Вона роз'ятривала обличчя, лізла в голубі, як волошки, очі. Віктор не плакав, не просив у когось співчуття. Йому було лише прикро, що не зможе більше тягнути залізні жили проводів, що кохана відвернеться від нього. Але ні. Вона не така.

— Знай, — сказала йому. — Я завжди з тобою.

І це додавало Віктору сил. Він боровся. В цій боротьбі юнак був не один, а вся комсомольська організація, друзі.

...Київ. Косметичний інститут. Люди в білих халатах, а серед них сільський хлопець — комсомолец Віктор Осипов.

— Нічого, Вікторе, — жартував сивий професор. — Ще дужче покохає тебе дівчина.

Минув час. Віктор одужав, повернувся в рідне село Панчево. Його вітали друзі — комсомольці, співробітники. Мати від радості навіть просльозилася, а батько, поклавши силу свою мошолісту руку на плече, сказав:

— Оце наука! Ти знов такий, як і раніше, коли перед учителькою стояв.

І обидва радісно засміялись.

...Біжать далеко в степ дроти, бавиться з ними степовий вітерець. І в літню спеку, в холодний осінній дощ, зимову хуртовину комсомолец Віктор Петрович Осипов завжди на лінії.

Ілля БАНТИШ,
с. Панчево,
Ново-Миргородського району.

В. ПОГРІБНИЙ

ТЕРПІННЯ

НЕ ВІЧНЕ

ОПОВІДАННЯ

ШУТЮ назавжди запам'ятався випадок, коли він вперше пішов на компроміс зі своєю совістю. Завітав якось до нього в гуртожиток Микола Орчик з дружком. Дружок той сипав лайливими словами. Говорив бридкі непристойності про дівчат, про свої похотіньки. Словом, порочив найсвітліше, що є в людини. Раніше Борис вигнав би цього нахабу, а Миколі сказав би: «Совість май». А зараз він слухав усе, криво посміхаючись, а потім, проводячи гостей, ще й руку подав Миколіному дружку в і.

«Ще, бува, образиться Орчик», — подумав Шуть. У вухах дзвеніли Ладині слова: «Не треба ніколи псувати відносини».

А коли подружжя Шутів виїжджало з Дніпропетровська, Борис був уже завершеним типом лицеміра. За це й не любили свого майстра Бориса Петровича Шутя робітники. Ставилися до нього чужо, як до людини здібної, розумної, але душу перед ним розкривати ніхто не наважувався. На партійних зборах Борис виступав часто, але ніколи не говорив конкретно, завжди щось не договориював. Критикував. Та критика була беззубою. Видно, що людина не хотіла псувати відносини. «Починається», — скептично говорили на зборах, коли Борис просив слова.

Шуть знав це. Його іноді пересмикувало, він плувався, помічаючи, що сказав неправду, не те, що хотів. Часто, бувало так, що Шуть, розповідаючи дружині про цехові справи, пересипав свою розповідь словами: «Але я, дурень, змовчав. Я, звичайно, ухилився від прямої відповіді. Сьогодні були збори. Я нікого не займав, а тому й виступ вийшов нудним. Сьогодні назавжди запам'ятався випадок, коли він вперше пішов на компроміс зі своєю совістю. Завітав якось до нього в гуртожиток Микола Орчик з дружком. Дружок той сипав лайливими словами. Говорив бридкі непристойності про дівчат, про свої похотіньки. Словом, порочив найсвітліше, що є в людини. Раніше Борис вигнав би цього нахабу, а Миколі сказав би: «Совість май». А зараз він слухав усе, криво посміхаючись, а потім, проводячи гостей, ще й руку подав Миколіному дружку в і.

додні пообіцяв Іванченку допомогти в одній справі. Але нічого не зроблю. Тут потрібно де з ким рубаного мовою говорити. А взагалі набридло мені все це. У їх очах я просто ехида...»

ТО було лише відверте визнання, вираз свого невдоволення, але не протест. Кінчалися такі розмови тим, що Лада клала повну руку на плече чоловіка і, довірливо зазираючи у вічі, заспокоювала:

— Вгамуйся, голубе. Для чого на тебе наговорювати. Я сьогодні приготувала смачну вечерю.

І Шуть залишався Шутем, яким його знали в цеху. І лише недавно він кинув виклик Ладиній моралі. Що можна терпіти рік—два, те не можна терпіти вічно.

II.

ЦЕ було кілька днів тому. Шуті йшли розгрузою вулицею. Надворі не то мряка, не то крупка. Сніг почорнів, зсунувся. Вода брудними потоками стікає у калюжі, які розбризкують у всі боки проїжджі машини.

Борис ніс під пахвою великий пакунок, Лада — господарську сумку. Шутів покликав на відзначення новосілля Кантер — заступник завідувачого лісоторговим складом (Лада приятельювала з його дружиною).

— Погодка, — похитав головою Борис. — Тільки по новосіллях лазити. Ще й голодний. Було б щось перекусити вдома.

— Хоча б ще хтось не приніс такого подарунку, — мовила Лада до чоловіка. — Хочеться щось оригінальне...

— Я б йому дулю подарував. Це було б найоригі-

нальніше, — обрізав Борис. — Таку доміну за одне літо двинути! Я з такими шкурниками знатись не хочу. А ти йому оригінального подарунку весь день шукала.

— Ти даремно нервуєш, друже! Хто тобі не дозволяє так збудуватись?

— Те, що називається совістю, радість моя. Хоч залишилось у мене від неї...

Лада здивовано поглянула на чоловіка. Таких ворожих ноток у голосі вона ще не чула.

СТОЛИ у Кантера гулилися від страв. Гості кидали йому і його дружині приємні компліменти, даруючи дорогі речі, захоплювалися новою обстановкою, добрим смаком господаря, що придбав цікаві картини. Борис цього разу не говорив особливих люб'язностей. Йому вже набридло Ладині знайомі. Все якісь тухляві, хоч і з пихою.

Холодно привітався до Кантера, а як сіли за столи, випив разом з іншими за проголошений тост — за те, щоб жили щасливо та наживалося. «Ого, — подумав Шуть, — приставши до холодної після першої чарки, — цей настягуче у кімнаті стільки різного лахміття, що і внуки не переносять...»

Лада, побачивши, як Борис захопився холоднею, вдаючи, що струшує щось з лаякана чоловічого піджака, шепнула над вухом:

— Соромся. Ти ж у гостях.

— Але ж я голоден, як пес. — І кинув ложку. «Звичайно якісь ідіотські», — подумав.

(Далі буде).

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
28 серпня 1960 р. 3 стор.

А час не жде

ЛЮБИТЬ наша молодість спорт. Адже як хороше вийти на футбольне поле чи сісти на велосипед і помчати назустріч вітру! Хороше і корисно. І де тільки не можна побачити дівчорозум, чи на бігових доріжках стадіону, а то й просто з рюкзаком за плечима! Школярі з гордістю рівняються на провідних майстрів, які сьогодні у Римі захищають честь знамен радянського спорту.

Незабаром і у дівчорозумі розпочнеться справа ж не спортивне життя. Це ж він, вересень, поведе їх у світлі класи з свіжофарбованими партами, на спортивні майданчики. І знову почнуться тренування та змагання, щоб наступного літа домогтися високих результатів на обласній спартакіаді школярів.

У місті Олександрії і села району вже підготовлені волейбольні і баскетбольні майданчики, гімнастичні містечка та бігові доріжки стадіонів. З охотою і любов'ю попрацювали тут вчителі фізичного вихован-

ня разом з учнями. У цьому році на спартакіаді школярів області олександрійці завоювали перше місце. Будемо сподіватися, що і наступного літа юні спортсмени залишаться лідерами.

Добре підготовлені спортивні бази і у школах Боринського, Улянівського, Ново-Українського та інших районів. Тут закуплено необхідний спортивний інвентар, розроблено плани роботи секцій. А ось, наприклад, у Шишкінській середній школі, Рівнянського району, крім звичайної спортивної форми, придбано і футбольну. Та не в усіх школах цього району хороші справи. У Бежбайрацькій середній школі (директор т. Вербовський) на спортивному майданчику розрісся такий бур'ян, що першокласник може легко заблудитись у ньому. Тут уже три роки не поповнюється спортивна база, яка складається із кількох гімнастичних снарядів. Досить тривожне становище і у Рівнянській школі-інтернаті, де до цього часу не по-

мий «Зелений гай». У післявоєнні роки село також славиться далеко за межами нашої області своїм озером.

На перший погляд, це звичайний став, яких багато на Кіровоградщині. Та тільки здається. Розташоване озеро недалеко від річки Вись, майже в центрі села. Характерно, що його вточують левади і верби, а береги ставу зовсім позбавлені рослинності. Немає в озері ніякої риби або інших живих істот.

Вода в ньому дещо незвичайна: не блакитна, не зелена, а якась темнобура. Набережжя жменю—наче змилки. Пити її не можна—солонна. Влітку озеро майже повністю висихає. І тоді на

везли до Петроострова. Почалося лікування. І сталося чудо. Уже після тринадцяти сеансів хвора пересувалася на милицях... У Семена Кириловича Муравенка з Хмельівського району напередодні Жовтневих свят в результаті крововиливу у мозок віднялися рука і нога... Двадцять шість років хворі жителя м. Кіровограда Аграфена Єремівна Ломаченко... Гета Євгенівна Іванова лікувалася і в Цхалтубо і на Лермонтовському курортах. Привезли лежачою... Сава Ларіонович Дубровський, 77 років. Хворіє давно. ...Василь Кузьмич Каразей...

Я знайомлюсь з багатьма історіями хвороб, розмовляю з тими, хто зараз лікується в Петроострові. Всім їм допомогли грязі.

«Сьогодні закінчив курс лікування. Грязі чудодійні. Почуваю себе значно здоровішим.

І. Мельничук з Тернопільщини.

Подібних записів не злічити в книзі відежуків і побажань. І в кожному з них

дні залишається сіре болото.

Здавна воду солоного озера називали цілющою. Нею користувалися знахарки проти різних хвороб. Декому допомагало, більшості—ні.

ЛИШЕ з 1954 року місцевий лікар М. З. Кононенко та фельдшер В. К. Хлистуна і Й. О. Мошкаренко почали лікувати грязями хворих на радикуліт і поліартрит.

Більше трьох років провадили ентузіастичну велику дослідну роботу. Працювали обережно, напомацки. А у 1958 році вирішили послати грязі на дослідження до Одеського інституту курортології. Кандидат хімічних наук М. А. Ландау зробила аналіз. Виявилось, що до складу грязей входять сірководень, хлор, магній, калій, натрій та гідрокarbonатрій. Відтоді в Петроострівській лікарні стали систематично застосовувати грязі для лікувальних цілей. Результати перевершили всякі сподівання.

КОЛГОСПНИЦЯ села Мошоріно, Новопраського району, М. Бульдович кілька років не підіймалася з ліжка. Деформуючий поліартрит — таким був діагноз. Марію Андріївну при-

обов'язково знаходиш слова щирої подяки на адресі простих і чужих людей: лікаря Миколи Захаровича Кононенка, фельдшерів Василя Кириловича Хлистуна, Йосипа Омфрійовича Мошкаренка та багатьох інших скромних трудівників.

Зараз до невеличкої лікарні кожного дня надходять десятки листів з різних кінців країни. Хворі запитують про методи лікування, цікавляться, як і де можна одержати направлення.

— Ну, що їм відповідати?— бідкається В. Хлистуна. — Приміщення у нас маленьке. Відкрили пансіонат, та й в ньому місце виявилось недостатнє. Відверто кажучи, цисткування у нас теж поганеньке.

МЕДИЧНИЙ персонал Петроострівської лікарні робить велику справу в дуже складних умовах. Йому необхідна підтримка. Зокрема, вже назріло питання про організацію в селі грязелікарні. Є всі можливості створити тут міжрайонний санаторій. Тоді на чудодійному озері можна буде виліковувати значно більшу кількість хворих.

М. БАРСЬКИЙ.

На знімку: на озері в селі Петроострові.

Фото В. КОВПАКА.

Нова вистава

Драматичний колектив аджамського Будинку культури здійснив постановку п'єси О. Левади і Л. Грохи «Ой, у полі нивка». Твір розповідає про трудові будні колгоспної молоді, про її кохання і відпочинок.

Головні ролі виконували працівники харчокомбінату

Л. Шаповалова, методист Палацу піонерів А. Грозан та інші. Зараз колектив розпочав роботу над п'єсою естонського драматурга Е. Раннета «Блудний син».

Т. СИДОРЕНКО, вчитель Аджамської середньої школи № 1.

XVII олімпійських ігор Італійський міністр Джуліо Андреотті. Він підкреслив велике значення олімпіади для справи миру.

Президент Італійської Республіки Д. Гронкі оголошує олімпійські ігри відкритими.

Олімпійський прапор піднято! Тисячі голубів злітають у стадіоні у безхмарне небо. Гарматні залпи спові-

щають про наближення до стадіону олімпійського вогню.

На доріжку стадіону з факелом в руках вибігає італійський спортсмен — студент Д. Періс. Юнак запалює від факела світільник, який невгасимо горить у усі дні Олімпіади.

Змагання в Римі почалися цього ж дня. (ТАРС).

РАДІОКЕРОВАНІ ТРАКТОРИ ВИХОДЯТЬ НА ПОЛЯ

На Сталінградському тракторному заводі випущено першу дослідну партію радіокерованих гусеничних тракторів, обладнаних коліюючим пристроєм І. Г. Логінова.

Двома машинами в полі управляє один чоловік. Перед ним у кабіні трактора радіокерований передавач. Важить він не більше двох кілограмів. На передавачу шість кнопок для подачі команд трактору, який іде попереду без людини на відстані до ста метрів. Тракторист може натиском кнопки повернути другу машину праворуч, ліворуч, дати двигунові пального більше або менше, орати глибше або мікше.

На передньому тракторі встановлено невеликий напівпровідниковий приймач. Він приймає сигнали з першого трактора, посилає їх, передає на електросхему, а та зв'язана з гідравлічною системою, і машина швидко і слухняно робить те, що їй наказують по радіо.

Коли треба зупинити трактор, водій просто вимикає приймач. Якщо передній трактор відійшов від

другого далі, ніж задано, то він автоматично зупиниться і почекає в борозні наближення свого «напарника». А потім так само автоматично вмикається і знову йде вперед.

Перебачено систему аварійного захисту: при перегріванні, знизженні тиску масла двигун автоматично припиняє роботу. При виході копир з борозни трактор також зупиняється.

Радіокерований трактор — це переобладнаний «ДТ-54». В ньому встановлено нову електричну схему, гідравліку, копир, блокіровку гальм, радіоапаратуру.

Шість машин успішно пройшли заводські випробування. Вони орали чотирикорпусними навесними плугами. Один чоловік легко справлявся з двома тракторами. Тепер ці перші шість машин підготовлено до відправки в радгосп «Октябрьський», Павлодарської області, Казахської РСР для більш тривалих випробувань. Завершується виготовлення другої партії таких тракторів. Їх буде направлено на випробування в Ростовську область.

Роман сьогоднішнього дня

КУДИ піти? Який шлях у житті вибрати? Ці питання турбують всіх, хто закінчує середню школу. У 9 і 10 номерах журналу «Дніпро» за 1959 рік був вперше опублікований роман українського радянського письменника Івана Цюпи «Вічний вогонь». Роман дає відповідь випускникам на хвилюючі питання. У цьому творі читаєш полюбивий швидко чорнооку Настю Нестеренку, яка, закінчивши середню школу з золотою медаллю, пішла працювати в рідний колгосп. Вибрав свій шлях у

житті і працюючий, чесний, вольовий юнак Максим Чуприна, який мріє вступити до Київського університету і стати поетом. Не пройшовши по конкурсу, хлопець не впадає в розпач. Він стає токарем і твердо вірить у своє майбутнє.

Презирство і гнів викликають образ колишнього батька Насті. Олексія — егоїста, зрадника Батьківщини; образ Курая, який видає себе то за поета, то за майстра спорту, то за режисера, а насправді є звичайнісіньким шахраєм.

Леонід ПОЛІЩУК.

XVII олімпійські ігри

25 серпня в Римі на стадіоні «Олімпіко» в урочистій обстановці відкрилися XVII олімпійські ігри. В них беруть участь 7 тисяч спортсменів з 85 країн усіх п'яти континентів.

На відкритті олімпіади був присутній президент Італійської Республіки Д. Гронкі.

Починається парад спортсменів, що входять на стадіон. Першими виходять спортсмени Греції — країни, в якій зародилася традиція олімпійських ігор. Урочистим маршем проходять повз трибуни прославлені спортсмени п'яти континентів.

Бурхливими оплесками зустрічають присутні делегацію спортсменів Радянського Союзу, яка несе Державний прапор СРСР.

Спортсмени вишиковуються на полі. З короткою вітальною промовою до присутніх звернувся голова Організаційного комітету

Більше спортивного вогнику

У МИНУЛИЙ четвер кіровоградська «Зірка» приймала на своєму полі спартаківців Станіслава.

На перших хвилинах гри господарі поля атакують ворота гостей і домагаються успіху: Станіслав Катков забиває гол. Після цього у місцевих футболістів гасне спортивний вогник. Вони грають в'яло, незлагожено. Так з рахунком 1:0 на користь кіровоградців і йдуть команди на відпочинок. А скільки було можливостей у першому таймі!

Після перерви картина

Змагаються велогонщики

У Білій Церкві закінчилася особисто-командна першість Української РСР з велосипедного спорту.

Наші спортсмени брали участь в республіканських змаганнях вперше. На дистанції в 50 кілометрів першим фінішував серед кіровоградців М. Поляков. Він зайняв 60 місце із 130 і показав час другого розряду. Серед жінок кіровоградок найкраще виступила Ж. Білобус.

Краще виступили юнаки. В командній гонці вони завоювали 10 місце із 20,

гри різко змінюється. На дванадцятій хвилині С. Катков забиває другий м'яч у ворота спартаківців. Гості кидаються в атаку, але це не приносить їм ніякого результату: захист місцевих спортсменів діє бездоганно. Юрій Калашников та Віктор Філін забивають ще три м'ячі. До кінця матчу залишається 13 хвилин. І тут знову гравці «Зірки» збавляють темп, послаблюють тактику нападу і захисту. Це привело до того, що спартаківці відквитали два м'ячі.

Одесити виграли у спортсменів Луцька з рахунком 3:1, а житомирці виграли у чернігівців (2:0). Вітчно зіграли команди Чернівців і Ровно (2:2) та Черкас і Києва (1:1).

обійшовши сильних суперників Дніпропетровської, Вінницької та Київської областей.

При різкому вітрові проходили групові гонки на дистанції в 150 кілометрів. Стартувало 104 спортсмени областей республіки, а фінішувати змогло лише 62. Команда кіровоградців у цьому заїзді пройшла дистанцію в повному складі.

Заява ВФДМ

БУДАПЕШТ. Секретаріат Всесвітньої федерації демократичної молоді опублікував таку заяву:

Секретаріатові ВФДМ стало відомо, що делегація США на конференції міністрів закордонних справ організації американських держав розповсюдила серед делегатів цієї конференції наклепницький документ, який обвинувачує Кубу в тому, що вона проводить в життя програму підготовки комуністичних агентів і партизанів з метою організації комуністичної революції в усій Латинській Америці.

Щоб підтримати ці твердження, документ посилався на організацію Кубою добровільного трудового табору молоді.

Секретаріат ВФДМ заявляє, що цей табір було організовано виключно з волі революційної молоді Куби з участю ВФДМ.

Молоді люди, які приїхали приблизно з 50 країн, працюють нині на Кубі, допомагаючи в будівництві містечка-школи. Їх благородний жест виражає всю солідарність, всю симпатію молоді світу щодо кубинської революції.

Всякому світові відомі цілі, що їх ставить, такий наклеп. Цей незграбний маневр американської дипломатії не зможе приховати агресивні цілі імперіалістів США.

Секретаріат ВФДМ висловлює своє глибоке обурення в зв'язку з цими наклепницькими твердженнями і сподівається, що учасники конференції — міністри закордонних справ країн Латинської Америки по заслугах оцінять північноамериканський документ.

ВФДМ висловлює свою впевненість, що латиноамериканська молодь і молодь усього світу засудять ці підступи імперіалістів.

ВФДМ ще раз висловлює повну солідарність з молоддю і народом Куби і вимагає від імперіалістів: «Руки геть від Куби!».

Дві золотих і три бронзових

У Черкасах закінчилися фінальні ігри сільської молоді України.

В результаті напруженої спортивної боротьби на перше місце вийшли спортсмени Харківської області. Друге і третє місце поділили команди Вінницької і Сталінської областей. Спортсмени Кіровоградщини вийшли на десяте місце.

Добре виступила на цих змаганнях рекорсменка нашої області в забігові на 800 метрів Зіна Пільора.

Для неї не було рівних на цю дистанцію. Та й в забігові на 400 метрів Зіна фінішувала першою. За перемогу дівчину нагороджено двома золотими медалями.

Григорій Мамрук з Ульяновського району завоював третє місце в забігові на 800 та 1500 метрів. Він нагороджений двома бронзовими медалями. Третє місце зайняв Микола Рудченко з Ново-Миргородського району. У поштовху, ривку і жимі штанги він набрав 325 кілограмів. Його також нагороджено двома бронзовими медалями.

М. СОЛОНЧЕНКО.

Редактор П. МАРЧЕНКО.